

Tisztelt Szigetszentmiklósi Polgárok!

Bár a trianoni békeszerződésnek titulált, azonban a szerződés alapvető ismérvének minősülő konszenzust teljes mértékben nélkülöző irat aláírása a világtörténelem egyik legvéresebb háborújának lezárásához járult hozzá, a magyar nemzet számára mégis egy igazságtalan és fájdalommal teli időszak kezdetét jelentette, amely a mai napig nem ért véget. Többségünk már a jelenlegi határokkal körülvett Magyarországra jött világra, viszont a szülők, nagyszülők barátok, jobb esetben pedagógusok elmondásai alapján tudjuk, hogy milyen csodálatos területeket veszítettük el a trianoni békediktátummal. Legtöbbünk bizonyára már kisgyermek korában megtanulta, hogy attól még, hogy valaki egy szomszédos országban született és él, nem biztos, hogy nem magyar, sőt vannak olyan külföldi területek, ahol az emberek többsége magyarul beszél, magyarul gondolkozik, magyarul énekel és magyarul imádkozik.

1920. június 4. napja óta a magyar közélet és társadalom nem tudott beletörődni Trianonba és folyamatosan napirenden maradt, hogy ezt a feloldhatatlan igazságtalanságot milyen módon lehetne orvosolni. Az irredenta és revizionista törekvések már egész korán bebizonyították, hogy a magyar nemzet nem hajlandó szó nélkül alávetni magát a győztes hatalmak döntésének és mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy igazságtalanul elcsatolt országrészeit visszaszerezze. Közel két évtized elmúltával a bécsi döntések eredményeképpen felcsillanni látszott egy reménysugár, hogy a történelemtől elégtételt kap a magyar nemzet. A második világháború lezárása azonban hamar nyilvánvalóvá tette, hogy nemcsak a revízió esélyét veszítettük el, de a szovjet megszállással ismét Magyarországnak kell a legnagyobb büntetést elszenvednie. A második világháborút követően a kommunista-szocialista diktatúra félreérthetetlenül kinyilvánította, hogy a trianoni békediktátum nem téma, ahogy a nemzeti identitástudat sem szolgálja az internacionalizmus térnyerését. A történelem urának köszönhetően azonban a négy évtizedes pártállami diktatúra nem tudta a magyar emberek szívéből teljesen kitörölni a nemzeti igazságérzetet és a határon túli magyarság iránti szolidaritást. A rendszerváltozást követően Trianon és a kárpát-medencei magyarság sorsa óvatosan elkezdett visszatérni a politikai és társadalmi diszkurzusok tematikájába. A posztkommunista és liberális mesterkedések azonban ezt nem nézték jó szemmel. Wass Albert állampolgársági kérelmének elutasítása, a magyarkodás negatív kifejezésének elterjesztése, a nemzeti identitás és szolidaritástudat módszeres összemosása a fasizmussal és nácizmussal csak ékes példái ezen törekvéseknek. 1998-tól az első polgári kormány volt az, aki konkrét politikai lépésekkel fejezte ki a határon túli magyarság iránti elkötelezettségét és a nemzeti összetartozás fontosságát. E reménységgel megkezdett program folytatását azonban derékba törték az

elkövetkező két kormány ellentétes intézkedései. Elmondható, hogy Trianon óta nem érte akkora támadás a magyarság összetartozásának eszméjét, mint a 2004-es népszavazás, benne a 23 millió románnal riogató gyűlöletkampány.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A Gondviselésnek hála a trianoni békediktátum után 90 évvel végre megkezdődhetett a komplex és módszeres munka a szétszakított magyarság közötti összefogás elősegítésére. Mára nyilvánvalóvá vált, hogy a megoldást nem a trianoni határok erőszakos visszaállítása, hanem a határkon átnyúló szolidaritás és összetartozás érzésének erősítése és határon túli magyarság megmaradásának segítése jelenti. Örömmre és büszkeségre adhat okot, hogy az elmúlt időszakban óriási sikereket értünk el. Mára a határon túli magyarság iránti elkötelezettség nemcsak egy-egy szűkebb közösség programjaiban nyilvánul meg, hanem társadalmi berendezkedésünk fundamentumát jelentő Alaptörvényben egyértelműen megfogalmazott célkitűzés. A polgári kormány ellentmondást nem tűrő nemzetpolitikájának köszönhetően állampolgárság biztosításával Magyarország több, mint egymillió külföldön élő nemzettársunkkal hozott létre közjogi kapcsolatot. Szintén óriási siker, hogy évről-évre jelentős áldozathozatallal igyekszünk a magyarság fennmaradásának infrastrukturális és személyi feltételeit is megteremteni, és a kitartó munka a következő években sem fog megállni.

Tisztelt Emlékező Közösség!

Elmondható, hogy sem 1920 előtt, sem pedig az azóta eltelt közel 100 esztendőben nem érte ekkora tragédia nemzetünket. Mégis hálára adhat okot, hogy bár Trianont nem tudtuk meg nem történtté tenni, de összefogással komoly lépéseket tehattünk annak érdekében, hogy az elszenvedett károkat enyhíteni tudjuk. Az öröm és hála mellett azonban más üzenetet is tartogat számunkra a mai nap. Történelmünknek sajnos visszatérő motívuma, hogy az általunk sokszor nagyra tartott és példaként feltüntetett nyugati hatalmak milyen rezzenéstelen arccal várják el, hogy mások hibáiért a legnagyobb büntetést mi szenvedjük el, a ki nem fizetett számlákat mi rendezzük. Annak ellenére, hogy mindkét világháborúba rajtunk kívülálló erők sodortak, a legnagyobb szankciókat mégis mindig ránk mérték, és sokkal reménytelenebb helyzetbe hoztak minket, mint azokat, akik magát a háborút előidéztek.

Ma azt a kort éljük, amikor a nyugat-európai államok a korábbi gyarmatosítások, a felelőtlen családpolitika és a világ igazságtalanságai és borzalmi iránti érdektelenség eredményeképpen kialakult helyzet árát Hazánkkal kívánják megfizettetni. Elmondható, hogy ha ezek a törekvések sikerrel járnak, az nemcsak a magyar nemzet, de a teljes európai kultúra

megsemmisüléséhez vezethet. A sors fintora, hogy e törekvés elleni harcban éppen azon országokkal kerültünk azonos térfélre, amelyek a trianoni békediktátum haszonélvezői voltak. Bízunk abban, hogy e folyamatosan erősödő összefogás nemcsak a nemzetállamok és az európai kultúra védelme érdekében tud sikerrel fellépni, de komoly előrelépést jelent majd abban, hogy az egymás területén élő kisebbségek jogai és megmaradása minél szélesebb körben biztosított legyen.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!